

Du er uprofessionel

Jeg kender stort set ikke nogen mere skamfuld situation, end når mine hvidklædte kollegaer med et saligt smil og blankpoleret glorie idømmer mig den værste faglige dom af alle: "Du er uprofessionel!"

Den anden dag havde vi tilsynsbesøg på min arbejdsplads. En normalt udramatisk begivenhed, hvor amtet kontrollerer, at vi udfører vores arbejde betryggende. Vi mødte op med brede smil og pletfrit tøj. Alt gik i lang tid som planlagt, lige indtil en af medarbejderne lod sig rive med af den gode stemning og begejstret fortalte, at hun og en kollega i arbejdstiden har lavet en madklub for nogle af beboerne hjemme hos medarbejderne privat.

Alt imens jeg under bordet forgæves forsøgte at sparke hende over skinnebenet som en venlig opfordring til ikke at uddybe fortællingen for meget, fortalte hun begejstret videre, at det var helt fantastisk at opleve, hvordan de sindslidende voksede af den respektfulde ligeværdighed, som de mødte dem med.

Jeg turde ikke kikke på den tilsynsførende, men jeg kunne høre, at hendes læsebrille kurede frem mod næsetippen, så der kunne blive plads til det fordømmende blik over brillekanten. Der gik kun kort tid, før den ydmygende dom faldt venligt, men præcist. "I har da vist et problem!"

En ufaglig naiv sjæl kunne her spørge: "Hvad er problemet? I har to medarbejdere, der er glade og engagerede, og I har fire beboere, der aldrig har haft det bedre."

Svaret er enkelt, og du kan få det af alle sygeplejersker, uanset tid og sted. Det rigtige svar er: Hvis du er professionel, så er det vigtigt, at du kender grænsen mellem det personlige og det private. Hvis den ufaglige igen spørger "hvorfor," så bliver det lidt sværere at forklare, men det er da indlysende, at det er en dårlig ide. F.eks. presser vi jo indirekte kollegaerne til at gøre det samme. Hvis den ufaglige så bliver fræk og spørger, om vi også serverer leverpostejmadder til hele selskabet juleaften, hvis der er en, der ikke kan lide andesteg, så skal vi ikke spilde vores kostbare tid på at argumentere videre.

Jeg ved ikke selv, hvor grænsen går mellem det private og det personlige, men jeg ved, at den skal gå et andet sted, end den gør i dag. Det gør indtryk, at nye interviewundersøgelser viser, at det ofte er de sygeplejersker, der har lagt deres professionelle overfrakke og har tilbudt de sindslidende en gensidig relation, der har gjort en afgørende forskel i forhold til, at sindslidende har fået et bedre liv. Disse sygeplejersker har ofte brudt med systemets uskrevne regler om privatlivets fred.

Vi er nødt til at udfordre vores faglige rolle og sætte den til debat!

Det kræver mod at flytte grænser, for der er ikke noget nemmere og mere tilbagelænet end at indtage dommerens rolle. Jeg må med skam tilstå, at jeg ikke er et hak bedre end alle mulige andre, og at jeg selv har et utal af domme på samvittigheden. Vi er med vores faglige kollegiale kontrol nogle af de største bremseklodser, når det drejer sig om at udvikle fagligheden.

Jeg tager hatten af for de steder i psykiatrien, hvor man har valgt mod som en af sine værdier.